

Lov og Evangelium

Nr. 3

MARS 2011

47. årgang

Foto: Olav Gangås

«Gå ut i all verden og forkynn evangeliet for all skapningen!» *Mar 16:15*

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Rolfsnes, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 – Mobil 412 45 598
E-post: magne.ekanger@bluezone.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenienske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Moldova.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 33 44 14 19/414 95 526
E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Ingar Gangås,
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50 – Mobil 901 51 234
E-post: ingang@c2i.net

Kasserer: Kari Mangelrød, Fossnes-
veien 13B, 3160 Stokke. Tlf. 33 11 24 05
Mobil 915 58 562 – E-post: bibelskolen@nll.no
Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesvn. 13B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
Bankgiro: 3000 22 26193
E-post: bibelskolen@nll.no

Rektor: Per Bergene Holm
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

Endring i regnskapsførsel

Driften ved Bibelskolen på Fossnes ble for noen år siden splittet i en skoleenhet og en eiendomsenhet. Det var myndighetene som krevde at skoledriften skulle skilles ut.

Penger gitt til Bibelskolen på Fossnes har derfor blitt fordelt på skoledriften, eiendomsdriften og den øvrige virksomheten etter som det har vært behov.

Fra og med 1. januar 2011 er NLL og Eiendomsdriften ved Bibelskolen på Fossnes regnskapsmessig slått sammen og blir ført i samme regnskap, men som hver sin avdeling. Alle gaver til Bibelskolen på Fossnes blir ført inn i dette regnskapet på avdeling «Fossnes». Det som trengs til skoledriften blir ført over til Bibelskolen på Fossnes sitt regnskap som før.

For å lette regnskapsførselen ønsker vi imidlertid å redusere antall kontoer i banken, og vi vil derfor at alle gaver til NLL og Bibelskolen på Fossnes fra nå av betales inn på NLLs konto i Sparebanken Pluss: 3000.22.26193.

Det hadde derfor vært fint om dere som har brukt NLLs gamle konto i SR-bank (3204.10.10222), og dere som har brukt Bibelskolen på Fossnes sin konto i Sparebanken Pluss (3000.16.68516) til faste trekk og innbetaling av gaver, går over til å bruke NLLs konto. Ønsker dere å øremerke gavene til Fossnes, skriver dere bare det i merknadsfeltet.

P.B.H.

Vil også dere gå bort?

Av Ingar Gangås

For snart 15 år siden sto han ved starten av sin tjeneste og skulle begynne som evangelist blant indianerne i høgfjellet. Et spørsmål om en ledende stilling var blitt avslått. Han hadde kall til å forkynne evangeliet for sitt eget folk. Det ble flere år som evangelist og bibellærer. Nå er han ikke i tjeneste for kirken lenger.

– Jeg har kommet på avstand, fortalte han da jeg besøkte ham i oktober 2011. – Ei helg for ikke lenge siden hadde vi besøk av min eldste datter og familien. Barna spurte om det ikke var noen søndagsskole å gå på. Jeg måtte svare at vi ikke gikk i kirken lenger. Vi driver en god forretning nå, og tjener godt...

Vi leste et avsnitt fra Bibelen sammen: «Jesus sa da til de tolv: Vil også dere gå bort? Simon Peter svarte ham: Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord, og vi tror og vet at du er Guds Hellige!» (Joh 6:67-69). Vi merket Den Hellige Ånds nærvær.

Indianergutter fra Bolivia

Tilbake i Norge kom det en mail fra ham: – Spørsmålet «Vil også dere gå bort?» har stått for meg siden vi møttes. Ja, hvem skal vi gå til om ikke til Jesus? Som den samaritanske kvinne fikk del i livets vann ved brønnen, har også vi begynt å drikke av dette vannet igjen.

Mailen gjorde meg godt. Det er så lett for oss alle å komme på avstand fra Jesus.

L&E

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, mars 2011

Vil også dere gå bort? Av Ingar Gangås	side 3
Fra fengselscelle til misjonsstasjon (III) Av Johan Nyhagen	side 4
Situasjonen for arbeidet i Moldova. Av Göran Holmgren	side 6
Norge, hvor går du? Av Einar Sandberg	side 7
For Guds vrede åpenbares... Utdrag fra tale av Jan Bygstad	side 8
Korsfestet og oppreist med Kristus.	
Utdrag fra tale av Fritz Larsen	side 12
Gud kan bruke den ringeste. Barnestykke av Mia Hallesby	side 13
Rafael Veizaga – ambassadør for Kristus. Av Ingar Gangås	side 14
Se, vi har forlatt alt og fulgt deg. Av Hans Erik Nissen	side 20

Fra fengselscelle til misjonsstasjon (III)

Av Johan Nyhagen

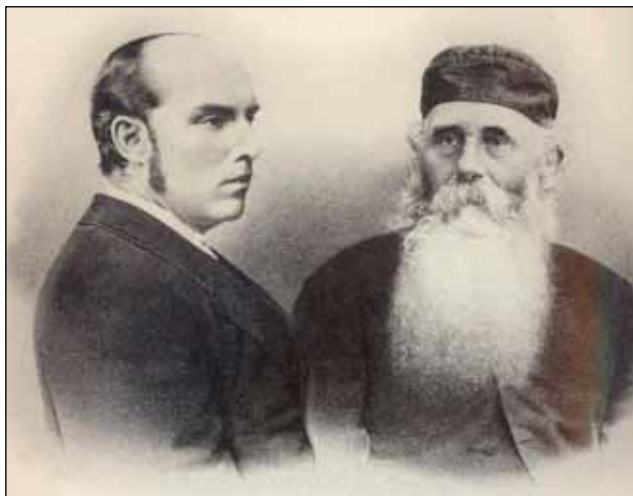
Lars Olsen Skrefsrud var til stede under Misjonsselskapets generalforsamling i 1882 i Bergen. Men det var først etter press fra selskapets venner i hovedstaden at han fikk innbydelse. Og da han på vegen til Bergen passerte Stavanger, ble han av ledelsen gjort oppmerksom på at det ikke var noen plass for ham på programmet.

I et brev til en av sine gode venner forteller Skrefsrud at lekfolket på møtet øvde et slikt press på de prester som var til stede, at de til slutt måtte la ham få ordet. Det endte med at han kom til å tale tre ganger. Tilhørerne gikk nemlig til storm på ledelsen. De ville høre mer. Så talte han både i Korskirken og i Nykirken. I Korskirken hadde prestene nektet ham talerstolen, men

biskop Hvoslef, som selv var til stede, grep inn og lot Skrefsrud slippe til.

Samværet i Nykirken fant sted klokken syv om morgenen. Maken til misjonsmøte har ikke ofte vært holdt i Norge. Skrefsrud sier at Nykirken samlet tusener av mennesker. Folk sto langt ute på gaten. Klokken ni skulle Skrefsrud videre med båt via Hardanger til Christiania for å ordineres av biskop Essendrop. Da båten blåste til avgang, var han ennå ikke kommet om bord. De måtte opp på prekestolen og nappe ham i trøyen, før han avsluttet sin tale, som hans store tilhørerskare var fullstendig trollbundet av.

Den dagen, og så mange andre dager, hørte folk om Guds rikes arbeid ute blant hedningene på en slik måte at

*Pionérmisjonærene
Lars Olsen Skrefsrud og
Hans Peter Børresen*

de aldri glemte det. En rekke av Skandinavia betydeligste misjonærer og misjonsledere fikk sitt kall ved å lytte til Skrefsrud. Jeg kan nevne Johannes Brandtzæg og Johannes Johnson fra Norge, biskop Heuman fra Sverige og den danske misjonær L. P. Larsen.

Men det var jo bare noen få, korte besøk Skrefsrud gjorde i Europa. Det meste av tid og krefter ofret han på folket i India. Også der talte han for tusener, og han knelte med den enkelte i deres fattige stuer. Gjennom et langt liv, i en helhjertet tjeneste for evangeliet, plantet han korset dypt i Santalistas jord. Da han døde i 1910, var det en menighet på ca. 17 000 som takket Gud for husmannsgutten fra Norge som ble Herrens profet iblant dem.

Men breddevirkningen av evangeliets forkynnelse var likevel mye større enn tallet på kristne antyder. Det foregikk samtidig en kultur-ressanse i hele folket. Med kristendommen fulgte opplysning og skoleutdanning. Deres eget språk kom til heder og verdighet, deres seder og skikker var ikke lenger noe man bare skulle skamme seg for og glemme. Et hundset og jaget jungelfolk begynte å finne seg selv. Lovforslag til beste for hele folket ble vedtatt, det ene etter det andre, på initiativ fra Skrefsrud. Han var i virkeligheten en sosialreformator av dimensjoner.

For denne sin store innsats som språkmann, misjonær og sosialreformator fikk han stor offentlig anerkjennelse. Han fikk Kaiser-I-Hind-gullmedaljen, han ble slått til kommandør av St. Olavsordenen, og ble ellers overøst

med æresbevisninger av mange slag. Men gjennom alt ble han tro mot det kall og den oppgave Gud hadde gitt ham da han som unggutt knelte i fengselscellen.

Utenfor Lillehammer kirke står en statue av Skrefsrud. Det er kunstneren Dyre Vaa som har skapt den. Han har gjort oss den unge Skrefsrud i det øyeblikket kallet fylte ham helt, og han stormet frem under inspirasjonens glød.

Jeg tror kunstneren dermed har understreket noe vesentlig, ikke bare ved unggutten, men noe som levde i denne mannens hjerte like til hans dødsdag: en ubendig trang etter å vinne mennesker for Guds rike. Han var tent i brann. Skrefsrud hadde nok sine kanter, ja, til dels skarpe kanter. Det tjener ingen hensikt å fortie det. Men så vidt mennesker kan dømme, døde aldri i ham «tørsten etter åndens gjerning» slik Bjørnson uttrykte det.

Slik kunstneren har formet ham, står han i dag og kaller på norsk ungdom. Som vil ofre, lide og kjempe for den største av alle oppgaver: evangeliet til all verden!

Fra et hefte som ble utgitt i 1958 på bakgrunn av misjonsprest Johan Nyhagens foredrag i Norsk Rikskringkasting 23. august 1956 om misjonær Lars Olsen Skrefsrud, som sammen med den danske ingeniør Hans Peter Børresen begynte Santalmisjonens arbeid i India.

Situasjonen for arbeidet i Moldova

Av Göran Holmgren

I august i fjor ble Ida og Marcus Söderberg innviet til misjonærer. Det skjedde på Bibelskolen på Fossnes. Deretter reiste de som Norsk Luthersk Lekmannsmisjons utsendinger – med støtte fra Evangelisk Luthersk Samling og andre i Sverige – til Moldova for å begynne språkstudier med tanke på kommende oppgaver i misjonens tjeneste.

Men situasjonen forandret seg nesten med én gang. Marcus forteller:

– På grunn av at min hustru ble syk, har vi vært hjemme i Småland en god del av tiden denne høsten. I slutten av november og i begynnelsen av desember, var jeg ute alene i tre uker. I begynnelsen av dette året har jeg vært ute på en ny treukers-periode.

– Vi undres naturligvis på hva som er Herrens mening i alt som skjer. Det er ikke lett å forstå. Er det Guds vilje at vi skal være i Moldova eller ikke?

Det er ikke underlig at slike tanker kommer i situasjonen paret Söderberg nå befinner seg i. Vi spør Marcus om han vil nevne et konkret bønneemne.

– Vi vil gjerne be misjonsvennene om å være med og be om visdom og veiledning fra Gud over framtiden. Det er ikke lett å se hvor veien går, men vi vil fremfor alt være der Gud vil ha oss. Glem heller ikke å be for våre venner i Moldova.

Marcus reflekterer videre:

– Det siste halvåret har vært en prøvelsestid med mange ulike tanker,

men det er godt å få hvile med alt i Herrens hånd. Virkelig motgang er egentlig bare det som fører oss lenger bort fra Jesus, sier Marcus. Han siterer videre et ord fra Salmenes bok (46:2):

«Gud er vår tilflukt og styrke, en hjelp i trengsler, funnet overmåte stor». Midt i alt, har vi fått oppleve at det er nettopp i nøden vi erfarer at Herrens hjelp er til å stole på. Det er da den behøves mest, og det er da vi virkelig får hva vi behøver.

Marcus avslutter med å sitere et sangvers: «Før ditt verk til ende, Regn og sol du sende, Bruk de råd du vil, Bare du meg fører Så til sist meg hører Himmelriket til». Og han legger til:

– Gud vet når han skal sende regn og sol, nød og nåde inn over våre liv. For dem som elsker Gud, samvirker alt til det gode!

Med dette lille glimtet fra våre unge venner, Ida og Marcus, og sønnen Carl, vil vi takke for all forbønn og alle gaver til misjonsarbeidet i Moldova!

Fra «Pietisten», 1/2011

Marcus Söderberg er i Moldova når dette leses. Per Bergene Holm og Reidar Heian (formann i landsstyret i NLL), er også på besøk. De vil være med på møter og delta i samtaler om arbeidet.

Red.

Norge, hvor går du?

Av Einar Sandberg

På grunn av de mange ugudelige lovene i landet vårt, vil velsignelsen over landet snart vendes til forbannelse.

Gud har sagt: *«Du skal ikke ha andre guder enn meg».*

Nå strømmer islamisme inn over landet vårt. Det bygges moskéer i by etter by, der muslimene høylydt driver sin avgudsdyrkelse.

Gud sier: *«Du skal ikke slå i hjel».*

De unge får opplæring i å drive utukt uten at det blir barn av det. Bli det likevel befruktning, kan barnet avlives. Tusenvis av barn i mors liv drepes ved abortloven. Dertil kommer raseringen av grunnen å stå på, ved at Guds ord skal ut av skolene. Evangeliet om Jesus kreves fjernet.

Så sier Gud: *«Du skal ikke drive hor».*

«Homofilt samliv» kreves godkjent for å være likestilt med ekteskapet mellom mann og kvinne. Denne synden felte Sodoma og Gomorra i sin tid.

Videre sier Gud: *«Du skal hedre din far og din mor, så skal det gå deg vel».*

Våre forfedre, som har bygd opp landet vårt med alle de goder vi har, får ikke lenger den hjelp de trenger. Mangelen på penger i omsorgen gjør at de ikke får en verdig alderdom og avslutning på livet. Dette til tross for at Norge har milliarder av kroner «på bok». Penger bevilges til ting de eldre har lite glede og nytte av.

I tillegg til denne feildisponeringen av midler, sendes millioner av norske skatte kroner til palestinerne, så de kan drive på med krigerske handlinger. Norge skal være et foregangsland i å hjelpe arabere som har som mål å drepe dem som ikke bøyer seg for islam. Imens visner våre gamle bort og dør.

Enda en sak fra Herren: *«Den som velsigner Israel vil jeg velsigne, men den som forbanner Israel vil jeg forbanne».*

Norges holdning til Guds utvalgte folk, jødene, sender Guds forbannelse over oss. Vi må derfor regne med at krig, uår og epidemier vil ramme Norge. Gud, som ikke sparte sitt eget folk når de syndet, han vil heller ikke spare Norge.

Guds miskunn gir oss likevel håp, slik han gav Israel da de syndet. Erkjenner vi våre synder, bekjenner dem for Gud, og *vender om fra syndens vei og til Herren*, vil han tilgi og velsigne landet vårt.

Guds barn må våkne og gå foran! Det er først av alt vi som har sviktet. Derfor har ugudeligheten kommet inn blant oss. Vi må ikke høre på dem som svikter Jesus og velsigner synden, enten det er prester eller predikanter. La oss kvitte oss med all avgudsdyrkelse, for Guds navn er hellig, og han tåler ikke synd.

Da kan Norge enda reddes fra frafallets konsekvenser.

L&E

For Guds vrede åpenbares...

Utdrag fra tale av Jan Bygstad

«For Guds vrede åpenbares fra himmelen over all ugudelighet og urettferdighet hos mennesker som holder sannheten nede i urettferdighet.»

Rom 1:18

Legg merke til at det ikke står at Guds vrede åpenbares over all ugudelighet og urettferdighet. Hadde *det* stått, kunne intet menneske bli frelst. Da var vi alle fortapt – redningsløst.

Men det står: «...over all ugudelighet og urettferdighet hos mennesker som holder sannheten nede i urettferdighet». Det er tale om mennesker som er syndere, som får høre sannhetens ord, men som ikke tar det til seg, så det kan bli dem til frelse og redning. Men i stedet viser de Ordet fra seg, *holder det nede* i urettferdighet. Det er det som er å forherde seg mot Guds ord.

Hedninger har den naturlige åpenbaring. De har ikke engang det store lys som evangeliet er. Men selv det å eie den naturlige åpenbaring gir mennesket et ansvar. Tar en vare på det lyset en har fått, vil det bli større. Tar en ikke vare på det lyset en har fått, blir en fratatt det.

Det er menneskers vedvarende forherdelse Gud besvarer ved selv å begynne å forherde menneskene.

Hvorledes ytrer dette seg?

«Mens de gav seg ut for å være vise, ble de dårer. Og de byttet bort den uforgjengelige Guds herlighet mot et

bilde, en avbildning av et forgjengelig menneske og av fugler og firbente dyr og krypdyr. Derfor *overgav* også Gud dem i deres hjerters lyster til urenheter, til å vanære sine legemer seg imellom. De byttet bort Guds sannhet mot løgnen og æret og dyrket skapningen framfor Skaperen, han som er lovprist i evighet. Amen.

Derfor *overgav* Gud dem til skammelige lidenskaper. Deres kvinner byttet om det naturlige samliv med et som er mot naturen. På samme vis forlot også mennene den naturlige omgang med kvinnen og brant i sitt begjær etter hverandre. Menn drev skammelig utukt med menn, og fikk på sin egen kropp den straff de fortjente for sin forvillelse. Og ettersom de ikke brydde seg om å eie Gud i kunnskap, *overgav* Gud dem til et udugelig sinn, så de gjør slikt som ikke sømmer seg» (Rom 1:22-28).

Holde sannheten nede i urettferdighet

Det vi hører her er for det første at Paulus ved ulike uttrykk beskriver hva det er å holde sannheten nede i urettferdighet. I vers 23 sies det at det skjer på den måte at de bytter den uforgjengelige Guds herlighet bort mot en avbildning. Det er tale om avgudsdyrkelsen. I vers 25 sies det: De byttet Guds sannhet bort mot løgnen og æret og dyrket skapningen fremfor

Giftige bøker

En meget kjent kristen forfatter fortalte en gang at han som gutt hadde fått låne en bok av en skolekamerat. I denne boken var det en masse usedelige fortellinger og bilder. Boken fikk han bare benytte i 15 minutter, deretter leverte han boken straks tilbake.

Men i alle år som senere var gått, hadde denne boken vært ham en

redselsfull plageånd. Og han hadde mange ganger på sine knær bedt Gud om å utslette inntrykket boken hadde gjort på hans sinn. «Men», sa han, «jeg frykter for at jeg like til min død skal bli nødt til å lide under den skade som ble påført mitt sinn i de 15 minuttene».

*Fra «300 kristelige fortellinger»,
Lunde forlag, 1926*

skaperen. I vers 28 sies det: De brydde seg ikke om å eie Gud i kunnskap. Alt dette er å holde sannheten nede i urettferdighet. Dernest hører vi hva som er Guds svar på dette. Det står tre ganger (i vers 24, 26 og 28): «Derfor *overgav Gud dem*». I dette ligger det nettopp en åndelig dom, en forherdelsesdom, slik vi har pekt på.

At Gud overgir menneskene – hva innebærer så det? Det betyr konkret at menneskene kan gå sin egen vei, uten at det er noen instans inne i dem lenger som holder dem tilbake. Det er ikke lenger noen samvittighet, en stille røst i det indre som forbyr meg å gjøre det onde.

Synden får herredømme i slike menneskers liv på en slik måte at en ikke ser på synden som et problem i det hele tatt. Subjektivt oppleves det slik at en endelig er fri. Der er ikke lenger hemninger som hindrer synden i å utfolde seg. En kan gjøre som en vil, leve slik en lyster.

Det er intet som hindrer et menneske som er kommet i en slik stilling, intet som holder det tilbake.

«Derfor overgav Gud dem». Det som subjektivt oppleves som frihet for synderen, er imidlertid det stikk motsatte: Han er fanget av synden på en slik måte at han ikke lenger *kan* vende om, synden har gjort blind.

Dette er altså Guds *åndelige* domsgjerning slik vi hørte det sagt ved innledningen til dette avsnittet i Romerbrevet: «Guds vrede åpenbares fra himmelen over all ugudelighet og urettferdighet hos dem som holder sannheten nede i urettferdighet».

Den homoseksuelle synd – en kulturindikator

Det er den samme åndelige dom vi hørte om hos Jesaja, apostelen Paulus taler om i vårt avsnitt.

For det første ytrer den seg i form av en gudpålagt forherdelse i lys av det som tales om i 2. Tessalonikerbrev. Det er en forherdelse som bereder grunnen

for *den lovløses* fremtreden, han som kalles Antikrist.

For det andre ytrer denne dommen seg i at den synd som her kalles «den unaturlige synd» – homoseksualiteten – får overhånd i kulturen.

Vi bør være oppmerksomme på at slik Paulus i denne sammenheng omtaler dette, er den homoseksuelle synd å forstå som en *kulturindikator*. Den peker mot at der denne synden begynner å få overhånd og får makt, der er den et tegn på at et folk er kommet inn under Guds dom. «Derfor overgav Gud dem.»

Dette er det store alvor vi må se i øynene når det gjelder hele den vestlige kulturkrets i dag, og ikke bare i vårt eget land. At nettopp den homoseksuelle synden mer og mer får overhånd, er et avgjørende tegn på at folkene er på full fart inn under Guds vredesdom.

Det skjer en oppløsning i forhold til alle lover, normer og bud, ja, til det mest grunnleggende, at Gud er den høyeste myndighet. I dette første kapitlet i Romerbrevet når dette sitt ytterpunkt i det siste verset:

Møter

April

5.-10.	Tørvikbygd	Fjell/Stensland
8.-10.	Inderøy	Ingar Gangås
9.-10.	Gyland	
10.	Sannidal	Reidar Heian
14.	Fenes	Ingar Gangås
15.-16.	Hitra	Ingar Gangås

«De kjenner godt til Guds rettferdige dom, at de som gjør slikt, fortjener døden. Likevel gjør de ikke bare slikt selv, men de holder også med dem som gjør det» (Rom 1:32).

Det er tydelig, slik apostelen her ordlegger seg, at å *holde med* anses som langt alvorligere enn å *gjøre* det onde. Saken er jo den, at de fleste mennesker som gjør det onde har en eller annen bevissthet – kanskje dypt, dypt inne, kanskje svak – som virker en indre uro rundt egne gjerninger. Men når mennesket begynner å *holde med*, da kaller en godt for ondt og mørke lys, en snur opp ned på normgrunnlaget som alt skal måles og veies mot. Da ødelegger en menneskenes mulighet til å erkjenne hva som er rett og galt. Det var dette de falske profeter gjorde på Jeremias' tid. Hos Mika sies det om disse: «Med begge hender arbeider de på å få det onde til å synes godt» (Mik 7:3). Når dette skjer i kulturen, er «lovløshetens hemmelighet» sluppet løs. Når dette skjer i kirkene, er kirkene under Guds vrede.

Åndelig dom gir historisk dom

Det som i følge Skriften er noe av det største alvoret i dette, er at den åndelige dom i sin tur bereder grunnen for, og veien for, den timelige eller ytre historiske dom. At folket forherdes mot Herrens ord og låner øre til de falske profeter, bevirker at Herren i sin hellighet lar vreden bryte frem.

Det er et stort spørsmål om det ikke er den samme åndelige lovmessighet vi må se i øynene med tanke på vår egen

kultur og situasjon. Dersom dette er tilfelle når det gjelder vårt eget land og vesten, står vi foran tunge domstider.

Det er et alvor i dette som er vanskelig å ta helt inn over seg, men som det samtidig er vanskelig å vise fra seg, hvis en først er blitt oppmerksom på denne sammenhengen i Skriften.

«Lovløshetens hemmelighet» har gjort seg stadig sterkere gjeldende i landet vårt og i hele den vestlige kulturkrets de siste femti årene. De store symbolsakene som har brakt det hele til ytterpunktet, er for det første abortsaken, der det er blitt en rettighet å kunne ta livet av barnet i mors liv. Det de første kristne kalte for «det store mord», er ikke lenger mord, men en menneskerett for kvinnen.

Dernest har vi sett hvordan den homofile pressgruppen i samfunnet har vunnet frem. For vel to år tilbake fikk vi en ekteskapslov som har ødelagt, inntil roten, hele den kristne ekteskapstenkningen som har ligget til grunn for norsk lovgivning. Det ekteskapet som per i dag er definert i norsk lov, svarer ikke til det Bibelen kaller for ekteskap.

Med dette er vi ved det foreløpige høydepunktet i den kulturelle transformasjon, som består i oppbruddet fra den gamle kristne kulturen. Nyhedenskapet hviler på et annet fundament enn det Vesten har gjort gjennom hele den konstantinske æra.

Rop til Herren!

Det som alt dette skulle gjøre med oss, er at det skulle drive oss til bønn i

Påskemøter

April

Svarstad	15.-17.	Konrad Fjell
Krokstadøra	17.	Ingar Gangås
Årnes	17.	Per B. Holm
Steinsdalen	20.-22.	Odd E. Stensland
Fossnes	21.	Asbjørn Fossli
	22.+24.	Per B. Holm
Mosvik	21.-22.	Ingar Gangås
Lensvik	22.	Karl Notøy
Langli	22.-25.	Rune Karlsson
Kvelde	23.	Asbjørn Fossli
Randaberg	24.-25.	Odd E. Stensland
Tørvikbygd	24.-25.	Dag Rune Lid

møte med det alvor vi står overfor. Alt dette har skjedd parallelt med en veldig velstandsutvikling i vårt eget land. Fordi vi er mette, trygge, og har det godt, har vi alt for lett lånt ører til de røster som sier: – Fred, fred, og det er dog ingen fred.

Det er en tyngde og et alvor i dette vi ikke slipper unna, og vi skal kanskje minne om ordene i David sin salme: «Når grunnvollene nedbrytes, hva makter da den rettferdige?» (Sal 11:3). Vi makter lite. Vi har bare én vei å gå med det hele: Det er å rope til Han som er historiens Herre. Han er den eneste som kan gjøre noe med situasjonen.

*Tale holdt i Steinsdalen Bedehus
02.12.2010. Den kan leses på*

www.nll.no

Korsfestet og oppreist med Kristus

Utdrag fra tale av Fritz Larsen

«Hva skal vi da si? Skal vi bli ved i synden for at nåden kan bli dess større? Langt derifra! Vi som er døde fra synden, hvordan skulle vi ennå leve i den? Eller vet dere ikke at alle vi som ble døpt til Kristus Jesus, ble døpt til hans død? Vi ble altså begravet med ham ved dåpen til døden, for at likesom Kristus ble oppreist fra de døde ved Faderens herlighet, så skal også vi vandre i et nytt liv. For er vi blitt forenet med ham ved en død som er lik hans død, så skal vi også bli det ved en oppstandelse som er lik hans oppstandelse. Vi vet at vårt gamle menneske ble korsfestet med ham for at syndelegemet skulle bli tilintetgjort (dansk: miste

sin makt), så vi ikke lenger skal være slaver under synden.»

Rom 6:1-6

I tillegg til at min synd ble sonet ved Jesu død, ble mitt gamle menneske korsfestet med Kristus. Dermed er det en gang for alle sagt at du skal ikke korsfeste ditt gamle menneske! Det er korsfestet! Du får absolutt ingen ting å gjøre med det, men du kommer ut for et veldig, veldig stort verk: Hver stund i ditt liv å regne med at det er korsfestet, og tro at det er slik!

Alt som rører seg i det gamle mennesket er som naglet til korset og ikke tillatt mer. Du kan si: «Jeg tar det ikke

Hans store oppdagelse

James Simpson, kloroformens oppdager, forteller hvordan han gjorde sin største oppdagelse:

«Da jeg studerte ved Universitetet», forteller han, «så jeg et syn som jeg aldri glemmer: En mann ble ført av sted til skafottet. Hva hadde han gjort? Han hadde bare én gang overtrådt loven, i det han hadde stjålet en pengepakke fra postvognen. Så streng var loven den gang. Men så var det også siste gangen dødsstraffen ble anvendt for en slik forbrytelse.

Da så jeg et annet syn: Jeg sto som en synder på avgrunnenes rand,

jeg fortjente ingenting annet enn å gå fortapt. For én synd? Nei, for mange, mange synder imot Guds hellige lov. Men da så jeg Jesus som min stedfortreder, såret for mine overtredelser, døende på korset for meg. Og jeg så hva det sto skrevet: – Tro på den Herre Jesus, og du skal bli frelst!

Og jeg handlet deretter og fikk legedom ved hans sår. Dette var min største oppdagelse».

*Fra «300 kristelige fortellinger»,
Lunde forlag, 1926*

Gud kan bruke den ringeste

Grevinne Huntingdon arbeidet mye blant engelske kullgruvearbeidere. Fra hennes virksomhet fortelles følgende:

Da grevinnen fikk vite at gruvearbeiderne aldri fikk høre Guds ord, sendte hun bud til Whitefield og brødrene Wesley som kom og hjalp henne. I en liten stue på grevinnens gods bodde en ung jente, en blind krøpling ved navn Elise. Da hun hadde hørt om grevinnens virksomhet, lot hun seg bære til slottet og tilbød henne sin hjelp.

Tjenerne ville vise henne bort, men grevinnen bad dem bære henne inn. «Vi vet ikke», sa grevinnen, «hvem Gud vil bruke, bær henne til møtet i kveld».

Elise hadde under sin lange ensomhet lært mange vakre sanger hun sang så inderlig og gripende at det kunne røre en stein.

Da hun begynte å synge, hulket kvinnene. Og store, sterke menn gråt som barn. De verdensberømte predikanter ord hadde ikke slik virkning på forsamlingen som sangen fra den blinde krøplingen. De bar henne fra det ene møtet til det andre. Og det var mange som ble omvendt ved hennes sang.

Da grevinnen fortalte henne om de mange sjelene som var blitt vunnet ved hennes sang, utbrøt hun: «Hvem kunne tenke at Jesus ville bruke en slik en som meg».

*Fra «300 kristelige fortellinger»,
Lunde forlag, 1926*

så nøye med det». Det får bli ditt ansvar. Men sannheten er at Herren tar det veldig nøye med det som er korsfestet. Han sier at det som er korsfestet, det er korsfestet; og det er korsfestet i ditt liv! Det er ditt gamle menneske som er korsfestet, og det må du erkjenne i tro. Og la ditt liv være avhengig av det.

Helliggjørelsen er en evangeliets gave til deg, og den foregår ikke ved ditt *skal*, men ved det du eier i Kristus Jesus.

«Men det skal være langt fra meg å rose meg, uten av vår Herre Jesu Kristi kors! For ved det er verden blitt korsfestet for meg og jeg for verden»

(Gal 6:14). All helliggjørelse består i at Jesu Kristi liv åpenbares i vårt dødelige kjød. Det består ikke i at du blir from, men at Jesu Kristi liv blir synlig i deg. Og det blir det ved at du ved troen tar imot det som er skjedd på korset. Alt han har vunnet for oss gjennom korset og oppstandelsen fra de døde, kommer til å prege ditt liv. Da får det plass hos deg.

«Jeg er korsfestet med Kristus. Jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg» (Gal 2:20).

Fra «Lov og Evangelium», 7/2005

Rafael Veizaga – ambassadør for Kristus

Av Ingar Gangås

Etter mange år lot det seg gjøre å besøke Bolivia igjen. Det ble en minnerik tur. Ikke alt var som før, og det ble noen gleder, men også noen skuffelser. En del såkorn hadde falt på steingrunn, noe ved veien, og noe blant torner, men det var også noe som hadde båret frukt.

Møte med en tidligere medarbeider

En av mine gode venner fra tiden vi var ute som misjonærer, var Rafael. Jeg var spent da jeg slo telefonnummeret hans. Det var heller ikke rart at han var overrasket over å høre stemmen min. Over 20 er gått siden sist vi traff hverandre. Begeistret utbryter han: – Hva er det du sier? Hvor er du nå? I Cochabamba? Når kan vi treffes?

Telefonsamtalen fant sted i oktober 2010. Jeg var kommet ut igjen på et kort besøk til Bolivia, og byen Cochabamba, hvor vi bodde fram til 1991. Det ble et hjertelig gjensyn med et levende Kristus-vitne.

En hardt prøvet mann

Rafael Veizaga (71) var ansatt i Misjonssambandets arbeid i Bolivia og laget radioprogram på quetchua, et av de største indianerspråkene. Dette var først på 80-tallet. Når menigheten skulle ha en utflukt, stilte han alltid opp med lastebilen sin. Jeg minnes at jeg som ny misjonær fikk være med på et stevne. Det var såtid. Mange lyttet

da Ordet ble forkynt. Dette var i 1982. Rafael var i godt lag. Hele familien hans var med, kone og seks barn.

I 1983 fikk han en tur til Norge sammen med en annen medarbeider, Eliodoro Mercado, for å besøke misjonsvennene. De reiste på hver sine steder. Rafael var i Sør-Norge og Eliodoro, som var evangelist i flere år, lenger nord i landet.

En stund etter Norgesturen ble livet helt omsnudd for Rafael. Kona flyttet til Argentina, og hun tok den yngste, en datter på tre år, med seg. Nå satt han igjen med fem sønner som han måtte ta seg av. Han kunne ikke fortsette i arbeid som før, og banken tok snart huset og nesten alt han eide.

En dag før vi reiste hjem til Norge, etter vår første periode der ute, kom Rafael på besøk.

– Dere må være med og be for meg. Jeg klarer ikke dette alene, sier han.

Jeg husker vi hadde en bønnestund sammen om at Herren måtte sørge for arbeid og føre dem igjennom vanskelighetene.

Guds ledelse

Da vi var kommet ut til en ny periode, fortalte Rafael om savnet etter datteren, som hadde drevet ham til å kjøpe flybillett til Buenos Aires – for om mulig å treffe henne igjen. Da var hun en fem–seks år. Planen hadde vært å få henne med seg tilbake. Det var

Rafael Veizaga sammen med Ingar Gangås (oktober 2010)

ordnet med to returbilletter, fortalte han oss den gangen, en til ham selv og en til henne.

På underfullt vis var han blitt ledet til bydelen i Buenos Aires, hvor hun oppholdt seg, en by med mange millioner innbyggere. Etter ankomsten, hadde han bare tatt en drosje fra flyplassen og sagt til sjåføren at han ikke visste hvor han skulle. Så hadde han forklart situasjonen. I løpet av kjøreturen sier sjåføren: – Jeg vet om noen som kan svare til beskrivelsen. Vi kjører dit!

Det stemte, men han holdt seg i skjul. Gjemt bak en hekk neste dag, fikk han et glimt av datteren. Hun var i skoleuniform og på vei til skolen. Farshjertet banket.

– Men Gud holdt meg tilbake. Jeg skulle ikke gi meg til kjenne. Det ville

kanskje ikke føre til noe godt. Men nå visste jeg at datteren min hadde det bra, og at det kanskje var best at hun var der hun var. Returen tilbake – alene – var forferdelig.

– Jeg gråt mye. Men jeg kjente det var riktig å la henne være igjen. Jeg hadde fred med det. Så fikk jeg overlate alt i Guds allmektige hender. Han som er den gode hyrde fikk sørge for hennes framtid. Men jeg tenkte mye på datteren min den tiden. Hun var den eneste jenta vi hadde, og var yngst. Guttene valgte å være hos meg. Det var slitsomt, men etter hvert ble de til mer hjelp, sier Rafael. Det gjorde dypt inntrykk å høre Rafael fortelle oss dette.

Nye prøvelser

Den nest eldste av guttene var svært flink, og han hadde begynt på medisinstudiet. Nå så det ut til at de økonomiske problemene snart kunne løse seg. Men så fikk vi høre at denne sønnen var havnet på «sinnsykehus» og det ble «kamp» på ny for Rafael.

Men Rafael kunne ikke vende Gud ryggen. Vi hørte at han også arbeidet for en amerikansk misjon en tid. Quetchua-indianerne lå ham på hjertet. De måtte få høre evangeliet.

Mange år har gått

Nå sitter vi ansikt til ansikt på nytt. Det er nesten uvirkelig. Rafael er blitt mye eldre å se til, men det er det samme åpne ansiktet og fortsatt det gode smilet. Det er varmt i oktober, over tretti grader, så vi har trukket oss inn til et bord på en gaterestaurant. →

– Ble du ikke bitter?

Rafael ser opp. Etter en stund kommer det: – Jo, jeg husker det var fryktelig vanskelig å forstå at det var en kjærlig Gud som kunne tillate dette. Og det ble veldig slitsomme år. Men jeg kunne ikke klare meg uten Jesus, sier han stille.

– Ja, hvordan greide du å komme deg igjennom alt dette?

– Som du husker, kunne jeg ikke fortsette å arbeide i misjonen etter at kona reiste fra meg. Jeg fortsatte en tid med å lage radioprogram, og fikk betalt for hvert program jeg produserte. Seinere begynte jeg å kjøre sykebil om nettene.

– Jeg bodde i en trappeoppgang en periode. Det var da jeg hadde fått arbeid som ambulansesjåfør. Guttene gikk på skolen om dagen, og da kunne jeg sove litt. På natten var det så vidt plass til dem under trappene, mens jeg

var på arbeid. Slik gikk det en lang periode, for det måtte bare gå, sier han ettertenksomt.

Howdan Gud kaller

– Men nå da? Hvor bor du nå?

Rafael ser på meg med takknemlige øyne og sier: – Jeg bor hos min datter. Hun er kommet tilbake fra Argentina. Og det beste av alt: Hun er blitt en kristen. Det er det største for meg. Guttene er voksne nå. Den nest eldste er fortsatt på institusjon. Bare én av de andre går på Guds vei.

Det er tydelig at barnas vel ligger på fars hjerte fortsatt. Jeg merker at det er noe mer han vil fortelle, og jeg må hjelpe ham på gli.

– Du skjønner, datteren min kom ikke i noe godt lag da hun kom tilbake hit fra Argentina. Jeg kunne se at hun ikke hadde det så godt. Hun virket ikke helt frisk. Så en dag måtte jeg spørre

*Rafael
inviterer til
møte (august
2010)*

*Rafael Veizaga
i Norge (1983),
sammen med
Ingeborg og
Johan Havn,
Sjernerøy*

henne om hun var syk, og jeg foreslo at jeg kunne følge henne til doktoren. Da fortalte hun meg at hun ventet et barn. Men vet du hva som skjedde? Mens hun gikk med dette barnet, ble hun omvendt til Jesus. Er det ikke underlig hvordan Gud kan vende alt til det beste? Nå er hun til stor støtte for meg, og er blitt en medvandrer mot himmelen, sier han med et smil.

Gud drar omsorg for sine

– Men hvor bodde dere da dette skjedde?

– En amerikansk misjonær fikk høre om det som var hendt med henne, og han gav oss husrom. Vi fikk et helt hus til disposisjon, og bodde der til barnet var født. Gud er i sannhet god. Han sørger for sine. Nå er min datter gift. De har bygd seg hus, og jeg har fått meg et rom der. Huset er ikke helt ferdig ennå, og det er et godt stykke utenfor byen, men jeg er så takknemlig.

Et underlig «broderskap»

Så er det min tur til å fortelle – om mangt og mye som har hendt siden sist. Vi kjenner begge på Åndens samfunn. Vi taler om Guds rike, om Jesus som snart vil komme. Det er så mange tegn som varsler det. Plutselig sier han: – Jeg tror det var Gud som sendte deg hit. Jeg må betale et avdrag på bilen nå i november. Den har jeg kjøpt for å komme ut på landsbygda for å ha møter. Fikk du brevet jeg sendte?

Jo, jeg kunne bekrefte det. Det kom til Norge noen måneder før – med en nordmann som hadde vært ute. Brevet hadde ligget en tid på kontoret mitt, og var blitt lest flere ganger. Spesielt hadde det gledet meg at det var sendt fra en som fremdeles var ute og forkynte evangeliet for sitt folk. Misjonsforeningen hjemme bestemte seg for å ta opp kollekt til dette arbeidet. Nå var pengene blitt overrakt. →

Bønnesvar

– Gud hører bønn, sier Rafael. Pengene kom akkurat i rette tid. Det forfaller et avdrag på bilen om 14 dager, akkurat den summen du kom med. Men jeg må muligens selge bilen snart. Den begynner å bli gammel. Det er en 84-modell, og har gått langt. Men kanskje den kan holde i min tid?

Rafael fortsetter å fortelle fra turene han er ute på. Det er mest quetchua-indianerne som ligger ham på hjertet fortsatt. Han er selv quechuaindianer og taler språket flytende.

Frafall blant kristne

– Før kunne det komme mange til møte når jeg var ute på landsbygda. Det var hunger etter å høre. Det er ikke lenger slik. I august hadde jeg med meg barnebarnet mitt – han heter Samuel – på en lengre tur, der vi besøkte flere landsbyer. Men det var få som kom for å høre. Det kunne være fra 10

personer og ned til bare én familie. Hva er det som skjer? I en av landsbyene vi besøkte, kom det nesten ikke folk. På den plassen var det to kirker tidligere. Et annet sted var det 100 medlemmer på 70-tallet, nå er det under halvparten igjen. Det er så få som bryr seg om Jesus. De har ikke behov for å høre Ordet om korset, sier han sorgfullt.

Etter en kort pause, fortsetter han:
– Men tenk at Samuel vil være med meg! Det er til stor hjelp nå, for jeg kan ikke reise alene lenger.

Like brennende

Det er en tankefull misjonær som tar avskjed med Rafael denne dagen.

– Nøden er så stor i dag, kanskje min historie kan gi noen mot til å holde ut. Det gjelder å være tro til Jesus kommer og henter oss.

Omtrent slik ordla han seg. Rafael ville gjerne dele sin livshistorie med

*En liten
forsamling*

bladets lesere – i håp om at det kunne bli til hjelp for noen.

Han fortjener tittelen «ambasador», tenker jeg med meg selv. Det er en «ambassadør for Kristus» jeg har møtt, en som ikke sparer seg, og som holder på etter at de andre på hans alder blir pensjonister.

Jeg fikk også høre at Eliodoro, den andre som var på besøk i Norge på 80-tallet, var ute og vitnet for ikke lenge siden, og det i en alder av nærmere 90 år. I et land der gjennomsnittlig levealder er under 50 år, sier ikke det så rent lite! Men hva er hemmeligheten? Hvordan er det mulig å holde ut i tjenesten, og det til tross for motgang og vanskeligheter? Jeg tror jeg fikk svar i løpet av samtalen.

Drivkraften

Nå hadde Rafael fått seg eget rom og hadde bedre tid. Han leste mye i Bibelen og hadde mye å grunne på. Det nye testamente hadde han lest flere ganger i det siste, og han sa: – Tenk at Jesus kom for å frelse syndere! Å, så god Herren er!

– Det må være hemmeligheten, tenkte jeg med meg selv. – Ordet og bønnen. Det han har sett i Ordet, og veien han har gått til tronen – i bønn – når det stormet som verst.

Når hjertet blir satt i brann, i takknemlighet for frelsen, da *drives* Guds vitner ut. Da er det blitt en *hjertesak* å være med å gi videre det beste en vet: Ordet om Jesus – han som er synderes venn!

Rafael er klar for en ny tur

Epilog

Det kom et nytt brev i postkassen rett før jul. Det var stemplet Cochabamba, Bolivia, og var underskrevet med sirlig skrift: Deres bror i Herren, Rafael Veizaga.

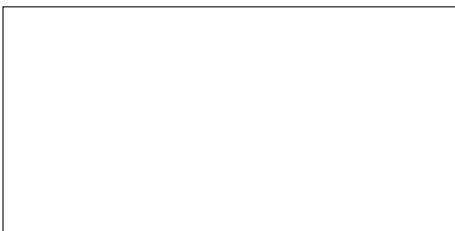
– Hvordan gikk det på hjemreisen? Det er blitt stort for meg at vi er flere som står sammen i tjenesten.

Jeg har tenkt mye på det vi snakket om før vi skiltes. Det må være et endetidstegn det som skjer, det store frafallet har begynt.

– Ordet fra Johannes Åpenbaring har stått for meg. Jeg tror situasjonen i Norge og Bolivia er som i Laodikea: – verken kald eller varm – og Jesus, vår frelser, står utenfor og banker (Åp 3:20).

– La oss be om et under: At Herren må kalle enda flere til levende vitner for Jesus – sanne tilbedere som vil leve helt for ham – slik at vi får mange med oss til himmelen, avslutter Rafael Veizaga.

L&E

B ØKONOMI
ECONOMIQUE

NORGE P.P. PORTO BETALT

Returadresse:
Lov og Evangelium
Rolfshes,
5420 Rubbestadneset

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Se, vi har forlatt alt og fulgt deg

Av Hans Erik Nissen

Mange vil reise til himmelen, men det skal være på første klasse. Man vil tjene Jesus, men det må ikke koste noe. Man vil to ting som er uforenlig og utelukker hverandre. Det er lammende både for tro og tjeneste. I et forsøk på å unnskyld seg selv, er man mer opptatt av disiplenes feil og mangler enn å følge dem på offerveien.

Det er betalt, og blir betalt, en pris for at evangeliet kan nå ut over verden og inn i hjertene. Men fortjenesten er enorm. Tror du på Jesus, er du selv en del av den.

Nå kaller Herren på deg. Det er oppgaver Gud har lagt til rette, for at du skal gå inn i dem. Du kan ikke gjøre det uten at det vil koste noe, men la ikke omkostningene kvele ditt «ja». Sier du «nei», går du glipp av tjenestens velsignelse.

Ta et skritt tilbake og se ditt liv i den store sammenheng. Regnskapsdagen venter der framme. Din tjeneste verken kan eller skal frelse deg, men Guds ord sier at sår du med gråt, skal du høste med frydesang (Sal 126:5). Det er den spesielle velsignelsen som er knyttet til offerveien.

Så er det også en sammenheng mellom det å gå i Jesu spor og det å bli bevart i troen.

Fra Dagen, 20.05.2006

«Og hver den som har forlatt hus eller brødre eller søstre eller far eller mor eller barn eller åkrer for mitt navns skyld, skal få hundrefold igjen og arve evig liv!»

Mat 19:29